

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxx**
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně, sídlem Legerova 148, Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.5.2019, č.j. 715/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo (v nepatrné části) změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24. 4. 2017, č.j. S-MHMP 135840/2017, ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí námitek žalobce jako neodůvodněných a provedený záznam 12 bodů ke dni 24. 1. 2017 potvrzen podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“).

[2] V prvním žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, a to přiložená rozhodnutí odvolacího správního orgánu, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 49924/2014 ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 126113/2014 ze dne 22. 10. 2014 či č. j. MSK 121761/2014 ze dne 12. 11. 2014, z nichž

vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce dále odkazuje na zásadu legitimního očekávání, kdy dle této zásady by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.

[3] Ve druhém žalobním bodě žalobce namítá, že jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, a to tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Z přiložených rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 vyplývá, že tato nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, na rozdíl od rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Žalobce dále uvádí, že argument, že svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je naprosto nesprávný, jelikož není možné, aby žalobce odpovídal za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem, a není možné po něm vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. Dále žalobce namítá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé a uvádí konkrétní výtky – zkratkovitá právní kvalifikace přestupkového jednání, dále není zřejmé, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, není přesně zajištěna osoba přestupce, není zřetelná výše uvedené sankce, nečitelnost jednotlivých bodů. Žalobce zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované vůbec vymezeny, a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014-39.

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti. Obstarané podklady pro záznam bodů jsou dle žalovaného dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Žalovanému je z úřední povinnosti známo, že podané odvolání obsahuje tzv. typizované námitky univerzálně používané zástupcem žalobce (dříve používané obecným zmocněncem AK Linhart), kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí a i z podané žaloby je zřejmé, že zástupce žalobce pouze zkopíruje žalobní námitky jako je tomu např. v řízeních vedených pod sp. zn. 6 A 161/2018, 5 A 70/2018, 5 A 235/2018 apod. K námitce žalobce ohledně nerespektování odvolacích důvodů uvádí žalovaný toliko to, že v dané věci bylo žalobcem podáno blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu I. stupně o odvolací důvody doplněno. Žalovaný dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, který se vyjádřil k formálním nedostatkům pokutových bloků a kde rovněž vystupoval jako právní zástupce žalobce.

[5] Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[6] Součástí spisové dokumentace jsou oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 26. 1. 2017, č. j. KRPA-29768/PŘ-2017-000M11, ze dne 23. 6. 2016, č. j. KRPS-218638/PŘ-2016-010040 a rozhodnutí ze dne 10. 8. 2015, č. j. MHMP 1404670/2015/Cho.

[7] Správní orgán I. stupně dne 27. 1. 2017 vyhotovil oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a současně žalobce vyzval k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 3. 2. 2017 podal žalobce námitky proti všem záznamům bodů, zejména proti záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Jelikož správní orgán I. stupně neshledal v bodových záznamech žádná pochybení, vyhotovil dne 24. 4. 2017 rozhodnutí č. j. MHMP 648091/2017, sp. zn. S-MHMP 135840/2017, kterým byly námitky odvolatele zamítnuty jako neodůvodněné a provedený záznam 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 21. 1. 2017 potvrzen. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání v zákonné lhůtě. Žalobce v určené lhůtě odvolání nedoplnil.

[8] Dne 23. 5. 2019 vydalo Ministerstvo dopravy rozhodnutí č. j. 715/2019-160-SPR/3, kterým změnilo v nepatrné části správní rozhodnutí magistrátu a ve zbytku jej potvrdilo. V odůvodnění je mj. uvedeno, že příslušný správní orgán je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů z hlediska ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, avšak je nutné doplnit, že správní orgán I. stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší.

[9] Žalovaný dále v odůvodnění uvedl, že o provedených záznamech do evidenční karty nevznikly žádné pochybnosti. Oznámení obsahují veškeré údaje, ze kterých lze určit komu, kdy, kde a za jaká jednání byly blokové pokuty uloženy. Oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal, současně však nemůže ke zpochybnění údajů v oznámení dojít vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom. Žalobce v podaném odvolání uvedl pouze strohou a zcela obecnou argumentaci, která nemohla sama o sobě zpochybnit obsah oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Z obou oznámení o uložení pokuty založených ve spise lze identifikovat žalobce jako přestupce, lze označit místo a čas spáchání přestupku, rovněž lze specifikovat, jakého přestupku se žalobce dopustil a k porušení jakého ustanovení zákona o silničním provozu tímto došlo.

[10] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75

odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[11] Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: *„Řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek [...], a přestupek, [...] spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.“*

[12] Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: *„Záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, [...] a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b) rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, [...].“*

[13] [Podle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: *„Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.“*

[14] Podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: *„Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno.“*

[15] Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: *„Nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.“*

[16] Podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném v rozhodné době: *„Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.“*

[17] Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu: *„Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“*

[18] Pokud jde o první žalobní námitku, v níž žalobce poukazuje na přiložená rozhodnutí odvolacího správního orgánu (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje shora uvedená), uvádí soud toliko to, že tato námitka je formulována zcela obecně a s osobou

žalobce a jím spáchanými delikty nikterak nesouvisí. Žalobce odkazuje na zásadu legitimního očekávání, zde ale opět neuvádí, v čem by mělo přímo v jeho případě legitimní očekávání spočívat, a co konkrétně správní úřady svým postupem porušily. Zároveň je nezbytné uvést, že žalobce ani v rámci řízení před správním orgánem I. stupně neuváděl, jaké skutečnosti by jimi mohly být podloženy, kromě správní praxe toho kterého správního orgánu. K tomu lze jen poznamenat, že případná jiná praxe správního orgánu či rozsah odůvodnění jiných rozhodnutí bez dalšího nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, pokud není konkrétně v dané věci zdůvodněna. Žalobce ve správním řízení žádná zcela konkrétní tvrzení o odlišné praxi jiných správních orgánů neuváděl a žádné doklady o ní nepředložil. Není tu ani náznakem patrné, v čem má spočívat obdobnost podkladů, z nichž v přezkoumávané věci vycházel Magistrát hl. m. Prahy, s podklady, u nichž nedostatečnost popisu jednání shledal v jiné věci Krajský úřad Moravskoslezského kraje. V daném případě navíc odkazovaná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje na věc nemohla dopadat pro zjevné skutkové odlišnosti.

[19] Ve druhém okruhu žalobních bodů namítá žalobce nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, konkrétně skutečnost, že správní orgán 1. stupně a následně žalovaný nevycházely z originálních podkladů, tedy z pokutových bloků. K této problematice se několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, jako příklad lze uvést rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (dostupné z www.nssoud.cz), kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.“*

[20] Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění účinném v rozhodné době): *„Pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.“* V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co byl přestupek spáchán. Ve věci tedy neprobíhá standardní správní řízení, nelze tedy klást na rozhodnutí vydávané na místě, co se formálních náležitostí týče přehnané požadavky. To je nahrazeno souhlasem přestupce, kterým se má za to, že přestupek je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (viz § 85 odst. 1 zákona o přestupcích). Z povahy blokového řízení je následné zpochybňování jednotlivých bodů rozhodnutí vyloučeno, neboť svým souhlasem přestupce akceptoval skutečnosti v něm uvedené.

[21] V daném případě byly podklady (2x oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, 1x rozhodnutí o uložení sankce za přestupek) shledány správním orgánem I. stupně způsobilými pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, čemuž přisvědčil i žalovaný coby odvolací orgán. Zde je tedy třeba zdůraznit, že správní orgán I. stupně je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. Nepřísluší mu tedy přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace tohoto rozhodnutí. Nadto si správní orgán I. stupně na základě podané námítky vyžádal kopii blokové pokuty č. E2776458, série GE/2014, ze dne 24. 1. 2017, která byla do spisové dokumentace doplněna dne 13. 2. 2017 (toto žalovaný uvádí na straně 2 napadeného rozhodnutí). Žalobce navíc nevyužil možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, o čemž mu bylo správním orgánem I. stupně vyhotoveno vyrozumění dne 3. 3. 2017. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvodným tvrzení žalobce, že jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení.

[22] Ve vztahu k jednotlivým provedeným záznamům bodů je dále třeba uvést, že má-li být žalobce ve věci úspěšný, je třeba blíže specifikovat, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost rozhodnutí či postupu správního orgánu, přičemž tato namítaná pochybení musí žalobce dostatečně odůvodnit tak, aby bylo možné pochybovat o způsobilosti daných podkladů. Obecná tvrzení nejsou pro úspěch ve věci dostačující. K tomu soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 5 As 39/2010-76 „Oznámení je pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal. Takové oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené.“ a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39: „S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“.

[23] V daném případě byly podklady správním orgánem I. stupně přezkoumány a shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Žalovaný po řádném přezkoumání

rovněž neshledal žádný rozpor s právními předpisy. Z rozhodnutí lze určit, kdo je přestupcem, je patrné místo i doba spáchání přestupku, čeho se přestupce dopustil a která ustanovení zákona o silničním provozu porušil. Případy, v nichž žalobce spatřuje nezpůsobilost pokladu, jsou v podané žalobě uvedeny pouze v obecné rovině, čemuž soud s poukazem na výše uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nemůže přisvědčit. Správní orgán musí při svém posouzení vycházet jednak z kvality tvrzení řidiče, tak i z kvality oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, dostupné z www.nssoud.cz). Tento závěr potvrzuje i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017-34 (dostupné z www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že povinnost správního orgánu obstatat si pokutové bloky je zde jen tehdy, vznesli-li žalobce konkrétní námitku. O tu by se jednalo například v situaci, kdy by žalobce tvrdil, že se daného jednání vůbec nedopustil nebo se dopustil jednání diametrálně odlišného. V této situaci by však musel daná tvrzení podložit přiměřenými důkazy – například prokázat, že se v danou chvíli nacházel na jiném místě.

[24] Nejvyšší správní soud dále v rozhodnutí ze dne 4. 9. 2012 č. j. 7 As 94/2012-20 (dostupné z www.nssoud.cz) uvádí, že: „*Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. Za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce.*“. Žalobce v žalobě rozporuje zejména bližší vymezení přestupkového jednání, jehož se přestupce dopustil, bližší vymezení místa a času spáchání přestupku, požadavek na uvedení rodného čísla a data narození přestupce, přesnější právní kvalifikaci. Soud má za to, že tyto námitky nejsou způsobilé vyvolat pochybnost o způsobilosti pokutových bloků pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče, neboť jsou marginální, nevyvracejí konkrétní skutečnosti, které jsou na těchto pokutových blocích uvedeny a nerozpoukají podstatné skutkové zjištění, že žalobce příslušný delikt spáchal a souhlasil s vyřízením věci v rámci blokového řízení.

[25] Dále s ohledem na aktivitu žalobce v průběhu správního řízení a z toho pramenícího způsobu rozhodnutí a jeho odůvodnění soud musí uvést následující. Bylo na žalobci, aby v souladu se zásadou *vigilantibus iura* (práva náležejí bdělým) řádně uplatňoval svá práva v konkrétním řízení o konkrétním přestupku. Výkon těchto práv však již žalobce nemůže přenášet do soudního řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí, když v daném případě oznámení o spáchaných přestupcích neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkajících se přestupků. Ve všech žalobcem uvedených případech v oznámeních o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení byla jednak osoba žalobce dostatečně identifikována, jednak konkrétní přestupková jednání žalobce byla popsána skutkově dostatečně určitě tak, že je nelze zaměnit s jiným jednáním (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39), přičemž z nich nevyplývá důvodná pochybnost o skutkovém ději či o právní kvalifikaci, jak tvrdí žalobce. Tedy, jestliže oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení poskytují dostatečné informace o osobě přestupce, o skutku a o právní kvalifikaci, jak tomu je v daném případě u každého z oznámení, přičemž každé oznámení obsahuje číslo příslušného pokutového bloku a přičemž žalobce nespoukával, že by pokutové bloky podepsal a že by

pokutu uhradil, pak nebyly na straně správního orgánu dány důvodné pochybnosti o údajích uvedených na oznámeních, tudíž správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyl povinen vyžádat si další podklady pro vydání rozhodnutí, tj. ani příslušné pokutové bloky, a to za situace, kdy žalobce podal ve věci blanketní odvolání, které ani na výzvu o konkrétní své pochybnosti (které velmi obecně namítá až v žalobě) neuvedl. Je třeba přitom vycházet z toho, že právě podpisem pokutového bloku žalobce vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku včetně jeho právní kvalifikace a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, čj. 8 As 68/2010-81). K charakteru námitek žalobce uplatněným k jednotlivým pokutovým blokům je třeba uvést, jak již bylo konstatováno shora, že ty žalobce uplatnil až v podané žalobě, nelze tak klást k tíži žalovaného, pokud se v odůvodnění rozhodnutí k nim konkrétně nevyjádřil a příslušné pokutové bloky nepřipojil. Tyto námitky pak soud považuje za účelové, neboť žalobcem namítaný zkratkovitý způsob zápisu právní kvalifikace a popis skutku neshledává, když odpovídá obecnému vymezení skutku, za nějž byl postižen, v určité obecnosti, která plyne z povahy blokového řízení. Nicméně je nutné uvést, že tento závěr soud činí pouze v obecné rovině, neboť důvod pro samotné rozhodnutí je ten, že žalobce své konkrétní výhrady k těmto pokutovým blokům neuplatnil v rámci správního řízení, proto se nemůže až v soudním řízení dovolávat toho, že k takovým výhradám nebylo přihlédnuto.

[26] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[27] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. února 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu